Протокол
№ 35340

гр. София, 09.09.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 12 състав,** в публично заседание на 09.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **8746** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След изпълнение на разпоредбите на чл.142, ал.1 ГПК вр. с чл.144 АПК, на именно повикване в 10:52 ч. се явиха:

ИЩЕЦЪТ – Б. Е. Х., редовно призован, представлява се от адв. Ж., с пълномощно по делото.
ОТВЕТНИКЪТ – МИНИСТЪРЪТ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, редовно призован, не се представлява.
СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:
НЕ ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

СЪДЪТ КОНСТАТИРА, че на 28.08.2026 г. е постъпило искане за отвод на настоящия състав на съда от страна на ищеца, по изложени подробни правни и фактически съображения, във връзка с което СЪДЪТ НАМИРА следното:
С Решение № 7817/10.07.2026 г. по адм. д. 2041/2026 г. на Върховен административен съд е отменено Решение № 293/05.01.2026 г., постановено по адм. д. 6743/2025 г. на Административен съд София-град, и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда на подадената жалба от Б. Е. Х. срещу резолюция на министъра на вътрешните работи „не съм съгласен“ от 29.05.2025 г., обективирана върху заявление с рег. № А-6696/22.05.2025 г. по регистъра на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ при МВР, с което Б. Е. Х. моли да бъде назначен на длъжност „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“, при отдел „Е.“ на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ МВР.
С молба по делото от 31.08.2026 г., оспорващият отправя искане за отвод на съставя на съда на основание изключително на обективно установими обстоятелства, произтичащи от съдебни актове, постановени по адм. д. № 8675/2025 г. по описа на АССГ - производство между същите страни и по свързан предмет — както и от отменителните актове на Върховния административен

съд по същото дело - Определение № 8626/05.09.2025 г. по адм. д. № 8717/2025 г. Върховният административен съд.
Позовава се на чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК, във връзка с чл. 144 АПК - съдията се отвежда, когато са налице други обстоятелства, които пораждат основателно съмнение в неговата безпристрастност. Съгласно постоянната практика на Европейския съд по правата на човека по чл. 6, § 1 ЕКПЧ (решенията, по делата Piersack. срещу Б., жалба № 8692/79, решение от 01.10.1982 г.; De Cubber срещу Б. жалба № 9186/80, решение от 26.10.1984 г.; Micallef срещу М. и Morice срещу Франция - жалба № 29369/10, решение на Голямата камара от 23.04.2015 г.) безпристрастността се преценява не само субективно — по действителното вътрешно убеждение на съдията, но и обективно - като се изследва дали са налице установими факти, които могат да породят легитимни съмнения у страната. При обективния подход дори видимостта има значение и правосъдието не само трябва да бъде осъществено, но и да се вижда, че е осъществено. Съгласно същата практика гледната точка на заинтересованата страна е важна, но не е решаваща; решаващо е дали нейните опасения могат да бъдат обективно оправдани. Мотивира искането си с обстоятелството, че настоящият състав на съда като докладчик по адм. д. 8675/2025 г. на АССГ с Определение № 27837/20.08.2025г. се произнесъл по искането на жалбоподателя за спиране на изпълнението на Заповед № 3-420/18.08.2025 г., като приел, че възложените с акта функционални задължения представляват форма на временно преназначаване и че по силата на чл. 165, ал. 6 ЗМВР обжалването не спира изпълнението на заповедта. Именно въз основа на това произнасяне административният орган продължи да разпределя на жалбоподателя конкретни задачи с кратки срокове по същата заповед и той фактически изпълнявал, при това под страх от дисциплинарна отговорност по чл. 194, ал. 2, т. 1 ЗМВР. Впоследствие Върховният административен съд установи, че подадената жалба е спряла действието на акта по силата на закона - тоест през целия този период заповедта не е подлежала на изпълнение. Изтъква и че административният орган прекрати служебното правоотношение на 11.09.2025 г. -т седмица преди изтичането на срока на заповедта, с която са възложени функции, определени като продиктувани от „служебна необходимост“. С Определение № 8626/05.09.2025 г. по адм. д. № 8717/2025 г. Върховният административен съд обезсили посоченото определение в обжалваната му част, остави без разглеждане искането за спиране и прекрати производството по него. В мотивите си касационната инстанция прие изрично, че „обратно на възприетата от съда теза“ не е налице допуснато предварително изпълнение по силата на закона, тъй като процесната заповед „нито е издадена на основание чл. 165 ЗМВР, нито постановява временно преназначаване на служителя, а въвежда допълнителни функционални задължения, което е различно от преназначаване“, както и че подадената жалба е спряла действието на обжалвания административен акт. Процесуалните действия на първоинстанционния съд са определени от касационната инстанция като „порочни“, предпоставящи недопустимост на определението.
Оспорващият определя като съществено не само, че определението е обезсилено, но счита за съществено, че в рамките на това недопустимо производство са били развити подробни съображения по въпроси, съставляващи същината на спора - характера на възложените функции, тяхното съотношение с института на преназначаването и допустимостта на едностранното им възлагане, които съображения впоследствие били възпроизведени в мотивите на Решение № 42838/19.12.2025 г., в мотивите на Решение № 42838/19.12.2025 г. съдът е приел за установено, че: „не са оспорени твърденията на ответника за предложени 39 вакантни длъжности на оспорващия, който е отказал да ги заеме“; жалбоподателят е служител „по допълнителния щат“, за когото няма длъжностна характеристика, и „без издаването на заповед за възлагане на допълнителни функционални задължения... нямал задължения и не изпълнява задачи за

заеманата длъжност, а в същото време получава заплата в пълен размер“; заемането на щатна длъжност и, получаването на възнаграждение без изпълнение на служебни задължения „противоречи... на разума на закона“.
Изтъква, че всяко от тези приети положения е пряко относимо към предмета на настоящото дело - предмет на адм. д. № 8746/2026 г. е отказът на министъра на вътрешните работи да преназначи жалбоподателя на ръководна длъжност, а с Определение № 30651/03.08.2026 г. съдът е указал на ответника да докаже именно дали длъжността е била вакантна. Въпросите за наличието на вакантни длъжности, за отказите на жалбоподателя да заеме предлагани му длъжности и за неговия статус на служител от допълнителния щат след завръщане от международна мисия, счита за са общи за двете производства. Счита за особено съществено обстоятелството за „предложени 39 вакантни длъжности“, които жалбоподателят е отказал да заеме, не е било предмет на доказване по адм. д. № 8675/2025 г., но въпреки това, обстоятелството е прието за установено и е използвано в подкрепа на решаващите изводи. В тази връзка се позовава на Решение № 1008/09.01.2026 г. по адм. д. № 10246/2025 г. на Административен съд София-град, оставено в сила с Решение № 5673/27.05.2026 г. по адм. д. № 3082/2026 г., II отделение на Върховния административен съд, е отменена Заповед № 8121К-10586/11.09.2025 г. на министъра на вътрешните работи, чието фактическо основание е именно отказът на жалбоподателя да заеме предлаганите му длъжности.
По тези въпроси настоящият състав вече е формирал и обективирал в мотивите на постановен съдебен акт — понастоящем предмет на висящо касационно производство пред Върховния административен съд становище, неблагоприятно за жалбоподателя, като не се твърди, че това е недопустимо само по себе си. Твърди се, че то поражда основателно съмнение у страната, че въпросите, които предстои да бъдат решени по настоящото дело, вече имат предварително формиран отговор. Обсъжда приетите правни изводи на настоящия съд в актовете му по адм. д. № 8675/2025 г. – съдът признал фактическото основание на акта и същевременно отказал да упражни контрол върху него, изтъква правни съображения против мотивите на съда като счита, че чл. 37, ал. 2 от Правилата е приложен като самостоятелно материалноправно основание, при това като „специална, по отношение на чл. 46, ал. 1 ЗМВР разпоредба“. Изтъква и противоречие в приетото от съставите на съда:
-по адм. д. № 4110/2025 г. съдът прие, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като „в заповедта не се съдържат конкретни фактически основания“ и „от нея не може да се установи какви са конкретните факти, довели до възникналата „служебна необходимост“, като изрично отбеляза, че съображенията на ответника, изложени едва в съдебното производство, са ирелевантни за спора.
-по адм. д. № 8675/2025 г. с докладчик настоящият състав на съда, според оспорващия същият по същество въпрос получил противоположен отговор: прието бе, че чл. 37, ал. 2 от Правилата „не включва в себе си изискване и за „необходимост“, предвид на което и съдът не обсъжда данни относими към необходимост“, като отчита, че съставът не е обвързан от практиката на друг състав на същия съд, но по изричното позоваване на жалбоподателя на посоченото влязло в сила решение съдът не се произнесъл и не изложил каквито и да е съображения защо се отклонява от него. По тези съображения счита, че за страна, която вече е спечелила спор по идентичен въпрос срещу същия орган, пълната липса на обсъждане на този довод обективно задълбочава съмнението в безпристрастността.
Счита, че взети по поотделно, изброените обстоятелства биха могли да бъдат разглеждани като въпроси на правилността на съдебните актове, които подлежат на инстанционен контрол. Взети в тяхната съвкупност обаче - произнасяне по същество в недопустимо производство; правна квалификация, изрично отхвърлена от касационната инстанция; отказ от служебен контрол по

изрично направено възражение за липса на законова делегация; непроизнасяне по изрично посочено влязло в сила решение на същия съд по идентичен спор и решаващи мотиви, изведени извън чл. 146 АПК - те формират обективна картина, при която жалбоподателят има основателни съмнения, че по настоящото дело, между същите страни и по свързани въпроси, спорът ще бъде разгледан безпристрастно.
Тъй като настоящото дело се разглеждало повторно след отмяна на първоинстанционно решение от Върховния административен съд именно поради допуснати съществени процесуални нарушения, счита доверието на страната в безпристрастността на състава на съда при това ново разглеждане от особено значение за самия жалбоподател и за авторитета на съда. По тези съображения отправя искане за отвод на състава на съда във връзка с чл. 22, ал. 1, т, 6 ГПК моля да си направите отвод от разглеждането на адм. д. № 8746/2026 г. по описа на Административен съд - София-град.

Преценка на съда по искането за отвод:
Съдът намира доводите на оспорващия за връзка между предмета на двете дела, както и, че действително се е произнесъл с актове по обуславящи въпроси от фактическо и правно естество по адм. д. № 8675/2025 г. по описа на АССГ, обуславящи и настоящото производство.
Съдът като съобрази, че проверката по чл. 22 ГПК представлява основание за касационно оспорване, намира за необходимо, да изложи допълнителни мотиви за отвода си по делото, а именно:

1. Решение № 50/29.04.2022 г. по гр.д. 3559/2021 г., Гражданска колегия, I Гражданско отделение на Върховен касационен съд, която цитирам: „Същевременно в практиката на ВКС са изведени принципни съображения по прилагането на чл. 22 ГПК и по-конкретно - на чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК. Приема се, че всички основания за отвод по чл. 22, ал. 1 ГПК се основават на обстоятелства, които според законодателя пораждат основателно съмнение в безпристрастието на съдията/съдия-изпълнителя, като в хипотезите на, ал. 1, т. 1-5, които са изрично посочени, е винаги налице такова съмнение. Наличие и на други обстоятелства (чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК) също могат да породят основателно съмнение в безпристрастието, доколкото в конкретната ситуация у разумен наблюдател е възможно да се създаде впечатление, че съдията/съдия-изпълнителят не е способен да реши въпроса безпристрастно. Изискването е съдията/съдия-изпълнителят не само да бъде безпристрастен, но и да внушава безпристрастност, както и да бъде възприеман като такъв; безпристрастността трябва да бъде очевидна. В този смисъл е решение № 73 от 11.07.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2069/2018 г., IV г. о. Настоящият състав споделя тази практика, като счита, че тя е приложима и в случай като настоящия, при който един съдебен състав е разглеждал дело, което е аналогично с друго дело, като е обсъждал и взел становище по едни и същи доказателства, които са представени и по двете дела, при сходство на делата от фактическа и от правна страна. В тези случаи, макар съдебният състав да няма лична заинтересуваност от изхода на делото, в страните може да се създаде такова впечатление, а това нарушава усещането за безпристрастност, което съдът следва да внушава.“

Горното е в съответствие с практиката на Европейския съд по правата на човека: при прилагане на обективния критерий основателни опасения за безпристрастност са налице, ако съдия участва в две производства, свързани с един и същ набор от факти – Решение от 01 февруари 2005 година, окончателно на 01.05.2005 г., жалба № 46845/99, I. v. S., §§ 51 -53), достъпно на електронен адрес https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:[%22001-68114%22]} Също така, ЕСПЧ установява нарушение на принципа на безпристрастност по дело, по което от някои съдии, които вече са се произнесли по дадено дело, се изисква да решат дали са допуснали грешка в

предишното си решение, а други трима съдии вече са изразили становищата си по въпроса Решение от 13 ноември 2007 година на ЕСПЧ, жалба № 33771/02, Driza v. A., § 81 -83, достъпно на електронен адрес https://hudoc.echr.coe.int/fre#{%22itemid%22:[%22001-83245%22]}.

На основание изложеното и чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОТВЕЖДА съдия Наталия Ангелова от разглеждането на адм. д. 8746/2026 г. на Административен съд София-град, образувано по жалба от Б. Е. Х. срещу резолюция на министъра на вътрешните работи „не съм съгласен“ от 29.05.2025 г., обективирана върху заявление с рег. № А-6696/22.05.2025 г. по регистъра на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ при МВР, с което Б. Е. Х. моли да бъде назначен на длъжност „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“, при отдел „Е.“ на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ МВР.

ДЕЛОТО ДА СЕ ДОКЛАДВА на председателя на съда за определянето на нов съдия-докладчик.

Определението НЕ ПОДЛЕЖИ на обжалване.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 10:54 ч.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: